



Nytt fra EU-delegasjonen om kommunal- og regionalpolitikk

Spesialutsending for kommunale og regionale saker Olav Mydland

Nr. 02-2026

Innhold:

1. Irland tar over formannskapet i Rådet	2
2. Aktuell lovgivning for kommunal sektor og boligsektoren	5
3. The right to stay – hvordan få personer til å bli i distriktsområder?	9
4. Tyskland – økende underskudd for kommunesektoren	11
5. Hva forklarer befolkningsutviklingen i Europas småbyer og landsbyer?	13
6. Nærmer medlemslandene seg enighet om forhandlingsposisjon for nytt langtidsbudsjett?	16
7. Boligpolitikk – stadig aktuelt i EU. Finnes det noen løsninger?	17
8. Hva er investeringsbehovene i EUs boligsektor fram mot 2035?	19
9. Mot en ny regionalpolitikk i Sverige?	23
10. 10. European Housing Alliance – åpent for norske organisasjoner	24



God sommer fra Brussel, der den nye rundkjøringen ved Schuman nærmer seg ferdigstillelse. Rundkjøringen har allerede fått kritikk for å være nok en betongflate i en by som fortsatt strever med å tilpasse seg et varmere og våtere klima. Foto: Eddy Wax/[Euractiv](#)

1. Irland tar over formannskapet i Rådet

Den 1. juli tok Irland over formannskapet i Rådet. Irland har vært medlem av EU siden 1973, etter at et stort flertall stemte ja til medlemskap i folkeavstemningen i 1972. Siden den gang har både Irlands rolle i EU og landet selv endret seg betydelig.

Irlands rolle i EU

Da Irland ble medlem i 1972, ble landet ofte sett på som en perifer øy som fortsatt søkte sin plass i Europa etter selvstendigheten fra Storbritannia femti år tidligere. Økonomien var rural, sterkt avhengig av en svak landbrukssektor og preget av høy arbeidsledighet. Flere århundrer med irsk emigrasjon satte også sitt tydelige preg på landet – og er fortsatt synlig i irske miljøer over hele verden.

Dagens Irland er svært forskjellig fra landet som ble medlem av EU på 1970-tallet. Etter sterk økonomisk vekst fra 1990-tallet og fram til midten av 2000-tallet ble Irland kjent som «den keltiske tiguren». Landet er i dag blant Europas mest diversifiserte og robuste økonomier, med sterke næringer innen farmasi, IT og finansielle tjenester. Etter finanskrisen i 2008 ble Irland også omtalt som «den keltiske føniksen» – et bilde på landets økonomiske gjenreisning etter krisen.

Det irske samfunnet har også forandret seg mye siden 1972. På 1970-tallet var det for eksempel et krav om at irske kvinner måtte være gift for å kunne få arbeid i offentlig sektor. Selv om Irland også har opplevd sterk immigrasjon de seneste årene, er folketallet i dag faktisk lavere enn det var på 1840-tallet.

Siden 1970-tallet har Irland mottatt betydelige EU-midler, blant annet gjennom samhørighetspolitikken. I dag er landet derimot blant de større nettobidragsterne til EUs budsjett. Det gir Irland en særskilt rolle og kan styrke landets posisjon som en troverdig brobygger i forhandlingene om EUs neste langtidsbudsjett.



Irlands formannskap i EU vektlegger samhold og gjensidig avhengighet mellom medlemsstatene. Logoen er inspirert av både irsk vitenskapshistorie og tradisjonell symbolikk, og viser en nebula – en sky av gass og støv i verdensrommet. Motivet viser til observasjoner gjort med teleskopet ved slottet Birr.

Prioriteringer under formannskapet

Det irske formannskapet har valgt slagordet *Ní neart go cur le chéile*, som direkte oversatt til engelsk betyr «*strength with unity*».

Formannskapet [har tre klare prioriteter](#):

- **Konkurransesevne:** Fremme velstand og livskvalitet
- **Verdier:** Ivareta grunnlaget for det europeiske fellesskap
- **Sikkerhet:** Beskytte europeiske borgere

En rekke interne og eksterne hendelser vil prege det irske formannskapet. På den ene siden står Europa i en svært uforutsigbar geopolitisk situasjon, som de siste årene har krevd mye av formannskapslandene.

Det andre er forhandlingene om det neste langtidsbudsjettet. Her er det et stort press på Irland om å oppnå enighet mellom medlemslandene, slik at forhandlingene med parlamentet kan starte.

Samhørighetspolitikken

Irlands formannskap vil prioritere en fortsatt sterk samhörighetspolitikk som skal redusere sosiale, økonomiske og territorielle forskjeller i Europa og sikre at alle borgere kan delta i samfunns- og arbeidslivet. Det legges særlig vekt på stedstilpassede løsninger, økt lokal kapasitet og bred involvering av regioner, byer og andre aktører gjennom flernivåstyring.

Formannskapet vil også styrke utviklingen av regionale strategier tilpasset områder med særlige utfordringer, samt videreutvikle europeisk territorielt samarbeid – særlig i grenseområder.

Samtidig fremheves investeringer i blant annet infrastruktur, energi, forskning, transport og bolig som sentrale for å støtte regional utvikling og den grønne og digitale omstillingen.

Boligpolitikk

Det er ikke overraskende at boligpolitikk får en ganske stor plass i det irske formannskapets program. Irland har de siste årene opplevd en betydelig boligkrise, særlig i Dublin. Irland vil fremme videre dialog og styrke EUs arbeid med boligpolitikk. Det irske formannskapet vil styrke den europeiske dimensjonen i boligpolitikken gjennom initiativene Affordable Housing Act og Construction Services Act.

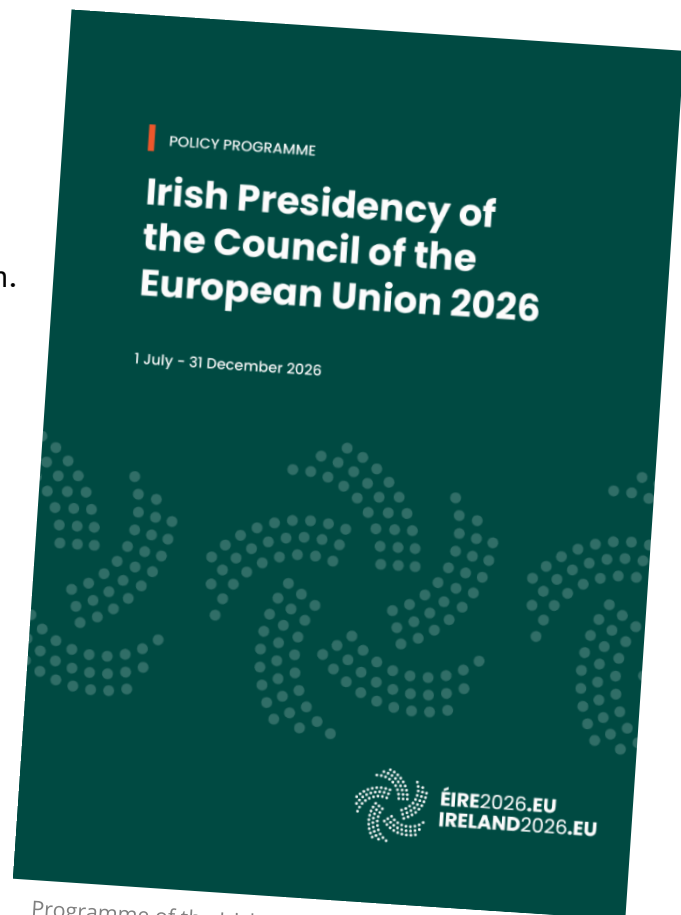
Sistnevnte skal modernisere regelverket for bygg- og

installasjonstjenester, øke

produktiviteten og gjøre det enklere å levere tjenester på tvers av landegrenser, særlig for små og mellomstore bedrifter i grenseområder.

Samtidig skal Affordable Housing Act bidra til at myndigheter bedre kan identifisere pressområder i boligmarkedet og iverksette tiltak for å sikre rimelig bolig, inkludert regulering av korttidsutleie og økt boligbygging. Formannskapet vil også fremme samarbeid på tvers av politikkområder, med vekt på forenkling, investeringer og støtte til grønn og digital omstilling.

Det legges opp til uformelt samhörighetsminister møte 14. september og uformelt boligminister møte 25.–26. november.



Programme of the Irish Presidency of the Council of the European Union. Les programmet [her](#).

2. Aktuell lovgivning for kommunal sektor og boligsektoren

Selv om det vedtas færre initiativer knyttet til miljøområdet enn under EUs grønne giv, er det fortsatt flere aktuelle saker som kan være interessante for kommunesektoren. I tillegg kommer tre større lovsaker knyttet til boligsektoren.

Offentlige anskaffelser – formelt vedtak ventet senere

Det var forventninger om at Kommisjonen ville legge fram forslag til endringer i direktivene som berører offentlige anskaffelser i 2026. Tidspunktet for formelt vedtak er fortsatt noe usikkert, men forslaget ventes senere i 2026. Det er særlig fem områder det forventes endringer på:

- **Enklere og mindre byråkratiske regler.** Dette er den mest gjennomgående prioriteringen. Kommisjonen ønsker færre og enklere prosedyrer, mindre administrativ belastning, mer standardisering og økt digitalisering av anskaffelsesprosessen.
- **Offentlige anskaffelser som strategisk virkemiddel.** Anskaffelser skal i større grad brukes til å fremme EUs politiske mål, blant annet grønn omstilling, innovasjon, sosial bærekraft, forsyningssikkerhet og beredskap, og europeisk konkurranseevne.
- **«Made in Europe»-kriterier.** Et av de mest omtalte forslagene er å åpne for at oppdragsgivere i visse strategiske sektorer kan legge større vekt på europeisk produksjon eller europeiske verdikjeder. Det er imidlertid ventet at dette må balanseres mot EUs internasjonale handelsforpliktelser, blant annet WTO-avtalen om offentlige anskaffelser. Det er derfor usikkert hvor langt slike preferanser faktisk vil gå.
- **Større vekt på kvalitet fremfor laveste pris.** Kommisjonen har fått tydelige innspill om å redusere fokuset på laveste pris og gjøre det enklere å bruke kriterier som livssykluskostnader, klima, kvalitet, innovasjon og robusthet i evalueringen.
- **Bedre digitale løsninger og datadeling.** Revisjonen forventes å styrke digital rapportering, datadeling og bruk av felles europeiske digitale løsninger, slik at anskaffelser blir mer transparente og enklere å følge opp.

For Norge vil revisjonen være særlig viktig fordi anskaffelsesdirektivene er innlemmet i EØS-avtalen. Dersom de nye reglene tas inn i EØS, må de normalt gjennomføres i norsk rett gjennom endringer i anskaffelsesloven og forskriftene. Det vil sannsynligvis skje noen år etter at EU vedtar regelverket, avhengig av EØS-prosessen.

Det er samtidig verdt å understreke at mange detaljer fortsatt er uavklarte. Kommisjonen har signalisert retningen, men den endelige utformingen vil bli påvirket av forhandlingene mellom Kommisjonen, Europaparlamentet og Rådet. Enkelte forslag – særlig knyttet til europeiske preferanser og obligatoriske bærekraftskrav – kan bli betydelig endret underveis.

EUs vanndirektiv – lempelser i krav for gruveindustrien?

Et annet relevant direktiv som er under revisjon, er EUs vanndirektiv. EUs rammedirektiv for vann ([vanndirektivet / water-framework-directive](#)) skal sikre en mest mulig helhetlig beskyttelse og bærekraftig bruk av vannforekomstene. En rekke temaspesifikke direktiver er fastsatt med formål om å beskytte vannforekomstene. Vanndirektivet danner en overbygning for alle disse direktivene. Samtidig får direktivet en videre rekkevidde ved å gi grunnlag for å fastlegge overordnede rammer for aktiviteter som påvirker miljøet i vannforekomstene.

Direktivet omfatter alt ferskvann, grunnvann og kystvann ut til én nautisk mil utenfor grunnlinjen. Landet skal deles inn i vannregioner som ivaretar hele nedbørfelt med tilhørende kystsoner. For å sikre en helhetlig forvaltning av vannet som økosystem følger vannregionene nedbørfeltgrensene, som ikke sammenfaller med verken kommune-, fylkes- eller landegrenser. I Norge er det i all hovedsak fylkene som har ansvar for vannregionene, i samarbeid med statsforvalterne.

I år har Kommisjonen startet en målrettet revisjon av direktivet, med mål om å oppdatere regelverket slik at det bedre fanger opp nye miljøgifter, samtidig som enkelte deler av direktivet gjøres enklere å praktisere. Kommisjonen har samtidig varslet en mer begrenset revisjon av selve vanndirektivet.

Bakgrunnen er at flere medlemsland og næringer mener dagens regler kan gjøre det svært vanskelig å få tillatelser til blant annet:

- gruvedrift etter kritiske råvarer,
- enkelte energi- og infrastrukturprosjekter,
- sirkulærøkonomiske prosjekter.

Kommisjonen sier at målet er å redusere unødvendige regulatoriske hindringer, uten å svekke beskyttelsen av vannmiljøet. Et sentralt tema er hvordan prinsippet om at vannforekomster ikke skal få dårligere tilstand ("non-deterioration principle") skal anvendes i praksis ved nye prosjekter. Dette er spesielt relevant for gruvedrift i en rekke land.

Det er stor uenighet om hvor langt forenklingene bør gå – en kan kategorisere dette inn i to grupper:

- Miljøorganisasjoner frykter at en mer fleksibel tolkning av reglene kan føre til dårligere beskyttelse av elver, innsjøer og grunnvann. Flere medlemsland er også skeptiske til å lempe på disse kravene, blant annet Spania.
- Industri og enkelte medlemsland mener dagens regler kan forsinke viktige investeringer, blant annet i den grønne omstillingen og utvinning av kritiske mineraler. Sverige er blant medlemslandene som er i denne gruppen.

Det er forventet at Kommisjonen legger fram et forslag til revidert direktiv i løpet av høsten. Ettersom direktivet er innlemmet i EØS-avtalen, kan endringene få stor betydning for framtidige utbyggingsprosjekter i Norge.

Omnibus miljøpolitikk – endringer i regelverket for konsekvensutredninger

EU-kommisjonen vil gjøre det raskere og enklere å gjennomføre miljøkonsekvensutredninger. Som del av den såkalte miljø-omnibussen la Kommisjonen 10. desember 2025 fram et forslag til ny forordning om raskere miljøvurderinger. Forslaget kommer etter en omfattende høring sommeren og høsten 2025, der EU mottok nær 200 000 innspill.

Bakgrunnen er EUs bredere arbeid med å forenkle regelverk og styrke europeisk konkurranseevne. Kommisjonen mener at dagens prosesser for konsekvensutredninger og tillatelser ofte er for fragmenterte, tidkrevende og uforutsigbare. Målet er derfor å redusere administrative byrder og gi både myndigheter og utbyggere mer forutsigbare prosedyrer – uten at miljømålene formelt svekkes.

Det mest relevante for kommunal sektor er forslaget om «Regulation on Speeding-up Environmental Assessments» (RSEA). Forslaget skal etablere et mer samordnet rammeverk for miljøvurderinger på tvers av sektorer og regelverk. Det innebærer blant annet at medlemslandene skal kunne samle flere vurderinger i koordinerte eller felles prosedyrer, og at prosessen i større grad skal organiseres rundt ett kontaktpunkt.



Forordningen skal gjelde konsekvensutredninger av planer, programmer og prosjekter etter flere sentrale EU-regelverk, blant annet vanddirektivet, SEA-direktivet, EIA-direktivet, fugledirektivet og habitatdirektivet. De to sistnevnte er ikke innlemmet i EØS-avtalen, men forslaget er likevel interessant for Norge fordi det berører regelverk og prosesser som i stor grad også har betydning for norsk planlegging og saksbehandling.

I Norge er konsekvensutredninger i dag først og fremst regulert gjennom plan- og bygningsloven og forskrift om konsekvensutredninger. I tillegg finnes det egne regler i flere sektorlover, blant annet petroleumsloven, havenergilova og havbunnsmineralloven.



LEGISLATIVE TRAIN 06.2026

4 SUSTAINING OUR QUALITY OF LIFE: FOOD SECURITY, WATER AND NATURE

Les mer her om forslaget om «Regulation on Speeding-up Environmental Assessments» (RSEA)samo og rammeverk for miljøvurderinger på tvers av sektorer og regelverk. Kilde: [Europaparlamentet](#), Juni 2026.

Vannforvaltningsplaner etter vannforskriften omfattes også av regelverket for konsekvensutredninger.

En viktig forskjell er at konsekvensutredningen i Norge normalt er en integrert del av den ordinære saksbehandlingen. Norge har ikke én egen konsekvensutredningsmyndighet. Ansvarer ligger i stedet hos den myndigheten som behandler planen, programmet eller prosjektet. I mange saker vil dette være kommunene.

Det betyr at eventuelle endringer i EU-regelverket kan få praktisk betydning for norske myndigheter dersom forordningen blir vurdert som EØS-relevant. Særlig kan kommuner og sektormyndigheter bli berørt dersom det innføres tydeligere krav til samordning, tidsfrister eller kontaktpunkt for miljøvurderinger. Forslaget er nå til behandling i Europaparlamentet og Rådet, med avstemning i Europaparlamentet planlagt 1. oktober 2026.

European Affordable Housing Act

Et annet relevant pågående lovarbeid er forslaget til en såkalt «European Affordable Housing Act». Dette arbeidet søker i all hovedsak å klargjøre regler for hvordan myndigheter kan regulere korttidsutleie. Kommisjonen mener at fragmenterte nasjonale og lokale regler om korttidsutleie og manglende juridisk klarhet gjør det vanskelig å handle raskt og lovlig i områder der boligpresset er kritisk. Rammeverket skal blant annet bidra til å dempe presset på leieprisene i europeiske storbyer og i områder med mye turisme.

Det ble lansert en høring i mars 2026 for å innhente innspill til en mulig lov. Kommunal- og distriktsdepartementet [leverte høringsinnspill](#) som kan leses her.

Høring om lovforslag er forventet høsten 2026.

Bygg og anleggslov – fjerde kvartal 2026?

Det forventes at Kommisjonen i fjerde kvartal 2026 vil legge fram høring om en planlagt rettsakt som omtales som en Construction Services Act (på norsk en bygg- og anleggslov). Det er ventet forenklinger for byggevarer, men det er også mulig at Kommisjonen vil foreslå videre standardisering av godkjenningprosesser.

Statusen for byggsektoren i EU i 2026 er at markedet er på vei inn i en moderat oppgang etter flere krevende år, men utviklingen varierer betydelig mellom land og segmenter. Materialkostnadene har økt betydelig, samtidig som tilgangen på arbeidskraft er

krevende. Det er også store variasjoner mellom land. Tyskland, som er et svært viktig marked for sektoren, har store utfordringer med økonomien og aktivitetsnivået.

Boligpolitisk omnibus – 2027

Et siste relevant tiltak som er forventet fra Kommisjonen, er en boligpolitisk omnibus i 2027. Tiltaket inngår i Kommisjonens bredere arbeid med å følge opp den europeiske planen for rimelige boliger.

En høring ble åpnet 30. juni 2026, hvor det indikeres at lovforslag vil komme i andre kvartal 2027.

3. The right to stay – hvordan få personer til å bli i distriktsområder?

EU-kommisjonen løfter nå fram «**the right to stay**» – retten til å bli – som en ny politisk hovedsatsing for å motvirke fraflytting, demografisk ubalanse og økende forskjeller mellom europeiske regioner.

Kort fortalt er målet at mennesker ikke skal føle seg tvunget til å forlate hjemstedet sitt fordi det mangler arbeid, tjenester eller framtidsmuligheter. Satsingen beskrives i «EU – The right to stay» som en flaggskipsagenda for å styrke regional attraktivitet, grunnleggende tjenester og lokale arbeidsplasser.

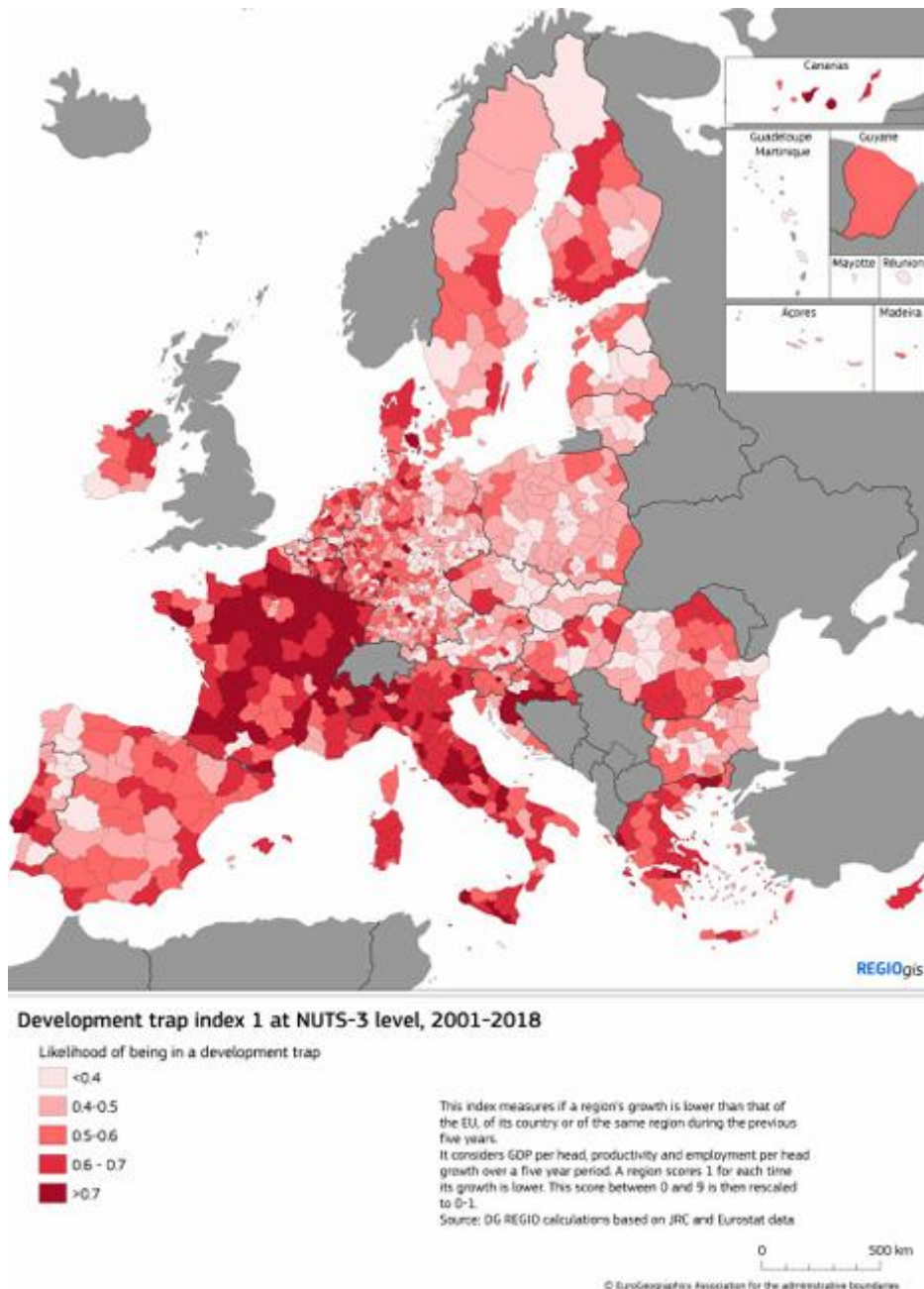
Kjernen i initiativet er ikke å begrense fri bevegelse, men å gjøre mobilitet til et reelt valg. Kommisjonen understreker at unge og andre fortsatt skal kunne flytte fritt for å gripe muligheter, men at de som ønsker å bli boende der de kommer fra, også skal ha likeverdige sjanser lokalt. Strategien beskrives derfor som et forsøk på å fjerne «tvungne» flyttemotiver, som mangel på arbeid, utdanning eller helsetilbud.

Regioner sliter med stagnasjon og fraflytning

Bakgrunnen er en økende bekymring for at store deler av Europa er fanget i onde sirkler av stagnasjon og fraflytting. Når unge mennesker og arbeidskraft forsvinner, svekkes skattegrunnlaget, tjenestetilbudet og attraktiviteten ytterligere – noe som igjen kan føre til mer utflytting. Ifølge Kommisjonen bor over 135 millioner europeere i regioner som gradvis har falt etter i utvikling, med lavere vekst og færre tilbud. Mange slike områder preges av ungdomsfraflytting, aldrende befolkning og kompetansemangel.

Kommisjonen lanserte strategiarbeidet våren 2026 under navnet «Right to Stay – Your Region, Your Future». På et høynivåarrangement i Europaparlamentet 6. mai ble budskapet formulert tydelig: *Å forlate hjemstedet bør alltid være et fritt valg – aldri en nødvendighet.*

Samtidig ble det advart mot framveksten av «geografier av misnøye», der avfolkede regioner kan gi grobunn for svekket tillit og mindre europeisk samhörighet.



Regioner som er kategorisert som områder i en utviklingsfelle, er markert med rødlig farge. Kilde: [The geography of EU discontent and the regional development trap](#)

Strategien skal samle flere politikkområder i én felles ramme. Tidligere har EU hatt enkeltinitiativer rettet mot demografiske ubalanser, blant annet Talent Booster Mechanism fra 2023, men den nye tilnærmingen skal gjøre «retten til å bli» til en mer integrert og koordinert flaggskipspolitikk. Ifølge kilder skal arbeidet forankres i Kommisjonens toppledelse, knyttes til egne budsjettmål og følges opp av flere generaldirektorater.

Tiltakene som skisseres, favner bredt. EU vil redusere regionale og interne forskjeller gjennom målrettede utviklingsprogrammer, sikre bedre tilgang til helse, utdanning,

transport og andre grunnleggende tjenester, og stimulere lokal næringsutvikling gjennom støtte til små og mellomstore bedrifter, innovasjonsmiljøer og entreprenørskap. Strategien peker også på behovet for bedre transportforbindelser, digital bredbåndsdekning og energiinfrastruktur, slik at geografisk avstand ikke blir et hinder for utvikling.

Et viktig element er også demografisk fornyelse. EU ønsker å tiltrekke og beholde unge mennesker i utsatte regioner, blant annet gjennom bedre tilgang til utdanning, rimelige boliger og attraktive lokalsamfunn. Kommisjonen har allerede lansert høringer for å involvere regioner, borgere og eksperter, og planlegger også en større Eurobarometerundersøkelse for å kartlegge hva som får folk til å flytte – eller bli værende.

Samtidig reiser strategien flere vanskelige avveininger. EU må balansere fri bevegelse av arbeidskraft med behovet for lokal stabilitet, og finne tiltak som styrker svakere regioner uten å svekke storbyenes rolle som motorer for innovasjon og vekst. Strategien kan også innebære krevende prioriteringer for medlemslandene, for eksempel dersom grunnleggende tjenester skal opprettholdes i områder der det er dyrt og vanskelig å levere dem.

Dersom strategien lykkes, kan den få betydning langt utover regionalpolitikken. Kommisjonen framstiller «the right to stay» som et verdivalg for EU: en kobling mellom økonomisk konkurransekraft, sosial rettferdighet og territoriell balanse. Ambisjonen er å styrke EUs samhold og legitimitet ved å levere bedre for regioner som i dag opplever seg som glemt eller hengende etter.

4. Tyskland – økende underskudd for kommunesektoren

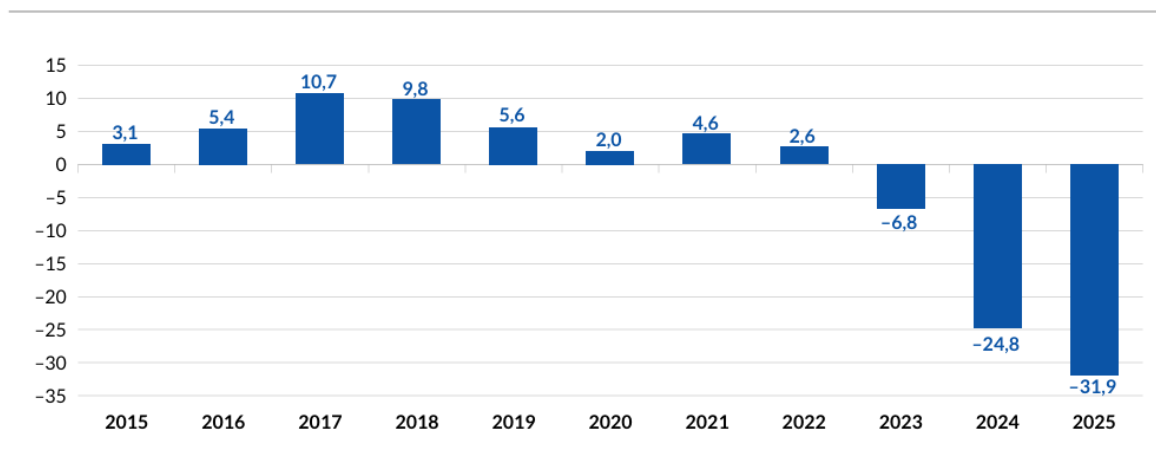
Tyske kommuner står overfor sin mest alvorlige økonomiske krise noensinne, ifølge den nye rapporten «[Kommunaler Finanzreport 2026](#)» fra Bertelsmann Stiftung. Rapporten beskriver en situasjon der kommunenes økonomi er kommet i strukturell ubalanse, med rekordstore underskudd, raskt økende gjeld og voksende investeringsetterlep i skoler, veier og annen lokal infrastruktur.

Ifølge rapporten hadde kommunesektoren et samlet underskudd på nær 32 milliarder euro i 2025, mens gjelden har økt med rundt 60 milliarder euro på tre år. Ekspertutvalget bak rapporten understreker at dette ikke er en midlertidig konjunkturedgang, men resultatet av flere langsiktige utviklingstrekk: økte lønnskostnader, demografiske endringer, voksende sosialutgifter og svakere skatteinntekter. Samtidig har



føderale og regionale myndigheter pålagt kommunene nye oppgaver uten at finansieringen har fulgt med.

Abbildung 1 | Finanzierungssaldo der Kommunen insgesamt im Zeitverlauf, in Mrd. Euro



Tyske kommuner fortsetter å gå i underskudd. Situasjonen regnes nå som uholdbar.

Konsekvensene merkes allerede lokalt. Mange kommuner kutter i kulturtilbud, idrettsanlegg, biblioteker og fritidstilbud, samtidig som nødvendige investeringer utsettes. Rapporten advarer om at dette ikke bare svekker tjenestetilbudet, men også kan få konsekvenser for sosial tillit, lokal samhørighet og demokratisk deltakelse.

Vil styrke kommunenes inntekter

Ekspertutvalget foreslår en rekke tiltak for å styrke kommunenes økonomi. På kort sikt anbefales det å øke kommunenes andel av nasjonale skatteinntekter, blant annet gjennom en større andel av inntekts- og merverdiavgiften. Delstatene oppfordres også til raskt å styrke de kommunale utjevningsordningene for å avlaste kommuner med særlig store økonomiske utfordringer.

På lengre sikt foreslås mer grunnleggende reformer. Utvalget mener prinsippet om at «den som bestiller, betaler» må håndheves strengere, slik at føderale og regionale myndigheter fullt ut finansierer nye oppgaver de pålegger kommunene. Det foreslås også at enkelte velferdsoppgaver flyttes opp til høyere forvaltningsnivåer, slik at kommunene får større handlingsrom til lokale utviklingsoppgaver.

Rapporten anbefaler i tillegg omfattende forenkling av tilskuddsordninger og byråkratiske prosesser, mer digitalisering i offentlig sektor, styrket kompetanseutvikling og bedre tilgang til investeringsmidler for kommunal infrastruktur.

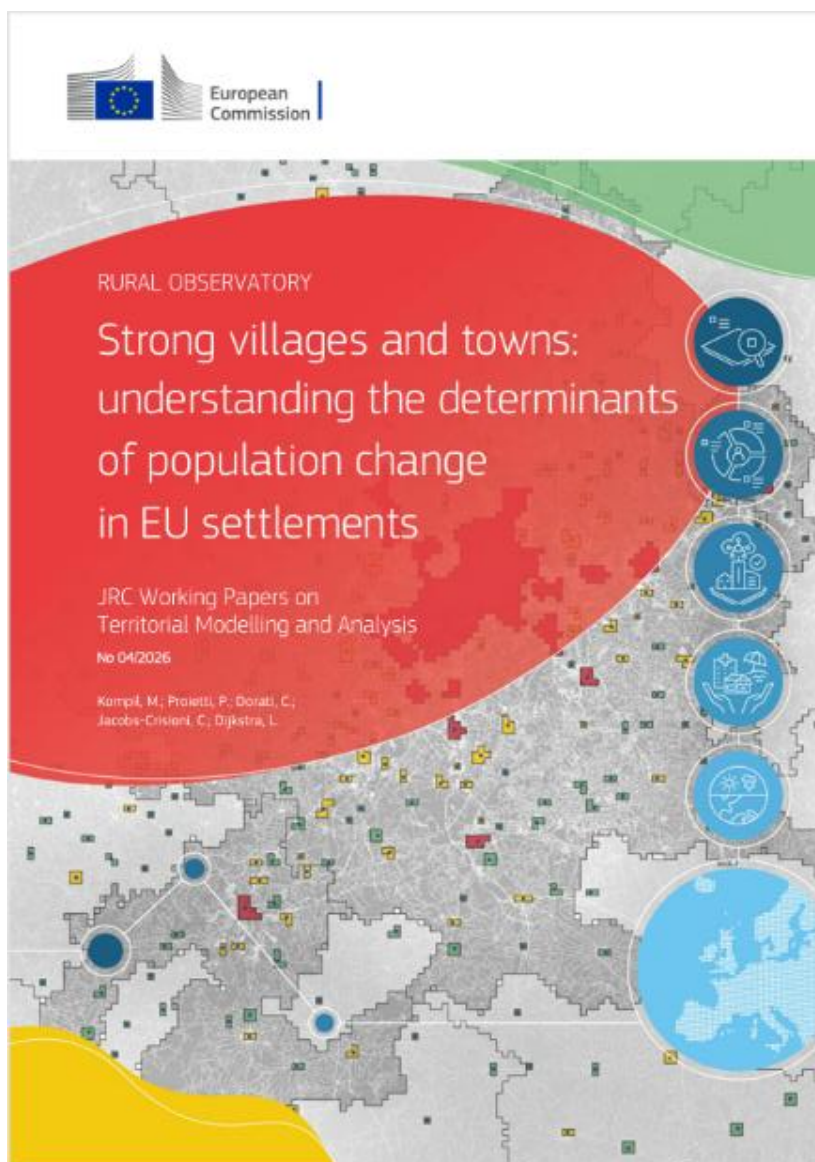
Advarer mot kutt eller skatteøkninger

Uten reformer ser ekspertutvalget i hovedsak tre mulige utviklingsbaner: omfattende kutt i kommunale tjenester, betydelige økninger i eiendomsskatter eller fortsatt økende gjeld kombinert med utsatte investeringer. Ingen av alternativene vurderes som bærekraftige på sikt.

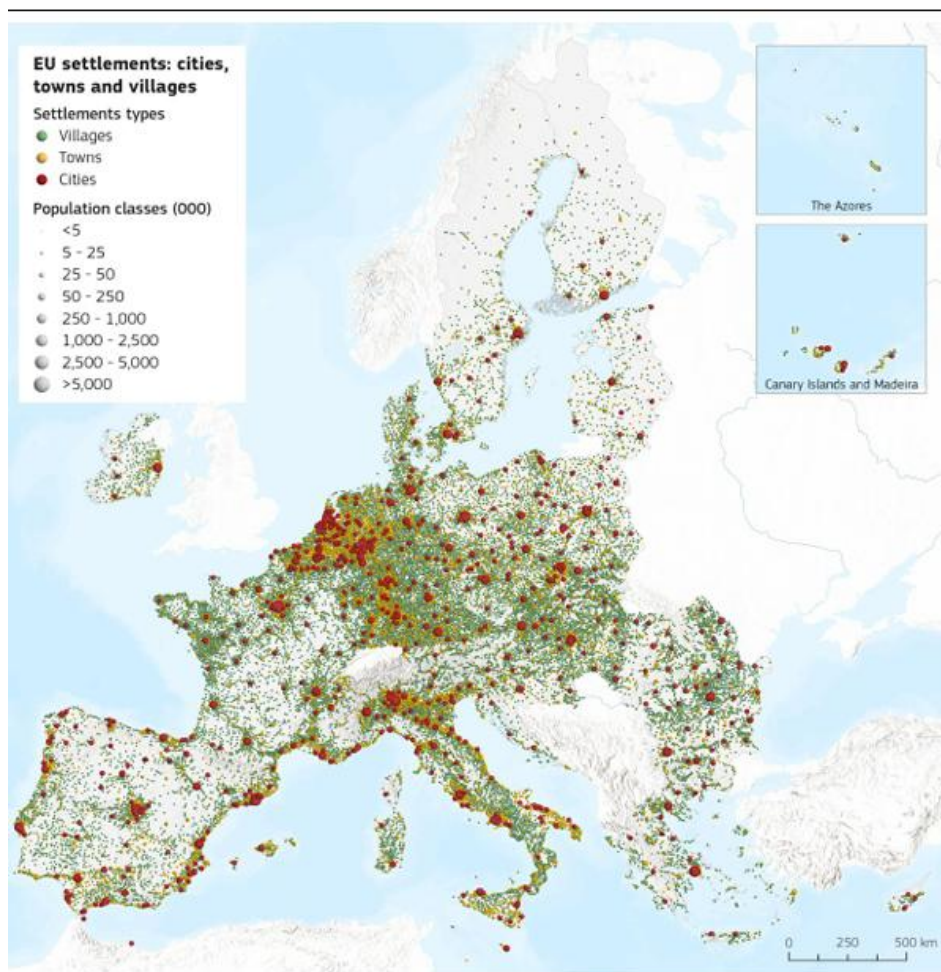
Hovedbudskapet i rapporten er derfor at kommunenes økonomiske krise ikke kan løses lokalt alene. Ekspertene etterlyser en ny finansieringsmodell der føderale myndigheter, delstater og kommuner i fellesskap tar ansvar for å gjenoppbygge kommunesektorens økonomiske bærekraft og investeringskapasitet.

5. Hva forklarer befolkningsutviklingen i Europas småbyer og landsbyer?

Som et ledd i utviklingen av kunnskapsgrunnlaget for den nye strategien «the right to stay» har EUs forskningssenter (JRC) [utarbeidet en ny rapport](#). *Strong villages and towns: understanding the determinants of population change in EU settlements.*



Dette er en bred analyse av befolkningsutviklingen i europeiske byer og tettsteder, og rapporten peker på økende forskjeller mellom vekstområder og områder i tilbakegang. Studien gir et viktig kunnskapsgrunnlag for videre utvikling av regionalpolitikken i EU, særlig i lys av målet om balansert territoriell utvikling. Rapporten bygger på data fra perioden 2011–2021, som gir et mer nyansert og oppdatert bilde av hvilke faktorer som bidrar til vekst eller tilbakegang i ulike typer bosettinger i EU.



Fordelingen av større byer, landsbyer og mindre byer i EUs medlemsland.

Arbeidsmarkedet og geografi er avgjørende

Rapporten viser at befolkningsutviklingen i stor grad formes av en kombinasjon av lokale forhold og bredere regionale strukturer. Særlig trekkes arbeidsmarkedet frem som avgjørende: områder med høy sysselsetting og en stor andel av befolkningen i yrkesaktiv alder har større sannsynlighet for å oppleve vekst. Tilstedeværelse av innvandrere peker også i positiv retning for demografisk utvikling.

Geografi og tilgjengelighet spiller samtidig en viktig rolle. Nærhet til byer, transportinfrastruktur som jernbanestasjoner, samt tilgang til kystområder og andre attraktive omgivelser, bidrar til å styrke lokal attraktivitet. I tillegg fremheves betydningen av gode offentlige tjenester og robust infrastruktur som sentrale forutsetninger for å tiltrekke og beholde innbyggere.

Befolkningsnedgang i distriktsområder og mindre byer

Samtidig dokumenterer rapporten at mange småbyer og landsbyer fortsatt opplever befolkningsnedgang, særlig i mer perifere og funksjonelt rurale områder. Disse områdene kjennetegnes ofte av svakere arbeidsmarkeder, lengre avstand til tjenester og

mindre integrasjon i større regionale økonomier. Resultatet er en fortsatt geografisk skjevfordeling i befolkningsutviklingen i Europa.

TYPE OF FUNCTIONAL OR LARGER AREA	TYPE OF SETTLEMENTS	POPULATION GROWTH RATE (2021-2011, % of total change)	NUMBER OF SETTLEMENTS	TOTAL POPULATION (2021, million)
FUA	Cities	2.61	667	154.8
	Towns	4.03	4,311	42.9
	Villages	3.38	11,212	18.5
	All settlements	2.96	16,190	216.2
FRA	Cities	6.54	6	0.4
	Towns	-2.13	4702	50.3
	Villages	-2.57	19,646	30.1
	All settlements	-2.26	24,354	80.7
EU ALL	Cities	2.62	673	155.2
	Towns	0.61	9,013	93.2
	Villages	-0.39	30,858	48.6
	All settlements	1.48	40,544	296.9

Befolkningsutviklingen i forskjellige typer byer i EU. Legg merke til den sterke befolkningsnedgangen i EUs mindre byer.

Studien viser også at ulike faktorer kan virke sammen på komplekse måter. For eksempel kan høy befolkningstetthet eller en stor eksisterende befolkning i enkelte tilfeller være forbundet med lavere vekst, noe som peker på at utviklingsdynamikken varierer betydelig mellom regioner. Dette understreker behovet for mer differensierte analyser og regionale strategier.

Regional kontekst betyr mye

Et gjennomgående funn er at lokale forhold alene ikke forklarer utviklingen. Regional kontekst – inkludert hvordan områder er koblet til større byregioner og økonomiske sentre – har stor betydning. Små og mellomstore byer som fungerer som regionale knutepunkt fremstår som særlig viktige for å opprettholde bosetting og aktivitet i omliggende områder.

Rapporten peker dermed på behovet for en mer helhetlig politikkutforming, hvor både lokale og regionale virkemidler ses i sammenheng. Tiltak som styrker tilgang til arbeidsplasser, tjenester og transport, samt bedre integrasjon mellom by og omland, fremheves som sentrale for å motvirke befolkningsnedgang i mindre sentrale områder.

For europeisk regionalpolitikk gir analysen et viktig kunnskapsgrunnlag for videre arbeid med å redusere territoriale ulikheter og styrke livskraften i mindre byer og rurale områder. For nordiske land, hvor bosettingsmønstrene ofte er spredte, kan funnene ha særlig relevans i arbeidet med distriktspolitikk og langsiktig regional utvikling.

6. Nærmer medlemslandene seg enighet om forhandlingsposisjon for nytt langtidsbudsjett?

Svaret på det ovennevnte spørsmålet er ja, idet vi har gått inn i juli måned.

Forhandlingene mellom medlemslandene har etter det som meldes vært intense og til dels vanskelige. Det kypriotiske formannskapet arbeidet fram til utgangen av juni med å lande enighet om flere av programmene. Dette er status den andre uken i juli for programmene som er mest aktuelle for Norge:

- **De nasjonale og regionale planene:** Rådet ble enige om forhandlingsposisjon for de nasjonale og regionale planene den 29. juni. Rådet ønsker en mer fleksibel og enklere regionalpolitikk, hvor medlemslandene får større ansvar for å prioritere reformer og investeringer gjennom de nye nasjonale og regionale partnerskapsplanene (NRPP). Samtidig understreker medlemslandene behovet for klare og praktiske gjennomføringsregler slik at programmene kan starte opp uten forsinkelser fra 2028. Et viktig punkt er at de økonomiske rammene ikke er vedtatt, noe som fortsatt gir uklarerhet i hvor mye midler som faktisk vil legges til de nasjonale og regionale planene.
- **Interreg:** Det ble oppnådd enighet i Rådet den 29. juni om forhandlingsposisjon for Interreg. Rådet støtter egne regler for Interreg, som ivaretar programmets egenart – men også reduserer behovet for detaljeregulering som oppleves tungvint i dagens programmer. De foreslår dermed å legge flere reguleringer inn i forordningen, noe som minsker muligheten for Kommisjonen til å legge inn flere bestemmelser etter oppstart av programmene. Rådet legger også inn bestemmelser om at URBACT, INTERACT, ESPON og Interreg Europe skal være spesifikke programmer.
- **Konkurrenseevnefondet:** Den 16. juni var det møte i Rådet for generelle saker, hvor medlemslandene ble enige om delvis forhandlingsposisjon for Konkurrenseevnefondet. Fondet skal samle 14 eksisterende finansieringsordninger i én struktur for å gjøre EU-finansiering enklere og mer effektiv, samtidig som det skal mobilisere private investeringer for å styrke Europas konkurransekraft. Satsingen rettes særlig mot ren industri og avkarbonisering, helse og bioteknologi, digital teknologi samt sikkerhet, forsvar og romfart.
- **Erasmus+:** Rådet for ungdom, utdanning, sport og kultur ble enige om en forhandlingsposisjon 11. mai. Også i dette programmet har Rådet gått inn for å styrke medlemslandenes rolle i forvaltningen av programmet.
- **Horisont Europa:** Rådet ble enige om forhandlingsposisjon for Horisont Europa den 26. juni. Rådets forslag gir medlemslandene større innflytelse over programmets strategiske prioriteringer og styrker ordningene for europeiske partnerskap mellom forskning, næringsliv og offentlige aktører. Det legges også

større vekt på innovasjon, særlig innen avansert teknologi («deep tech»), forskning med dobbelt anvendelsesområde (sivil og militær bruk) og forskningssikkerhet. Samtidig skal enklere regler og mindre administrativ byrde gjøre det lettere å delta i programmet. Forslaget viderefører satsingen på forskningskvalitet gjennom Horisont Europas fire pilarer, men styrker også tiltak for å redusere forskjellene mellom medlemslandenes forsknings- og innovasjonsevne. Målet er å sikre at flere land og regioner kan ta del i Europas kunnskaps- og innovasjonsutvikling, samtidig som EU styrker sin globale konkurransekraft og motstandskraft.

7. Boligpolitikk – stadig aktuelt i EU. Finnes det noen løsninger?

Boligpolitikk er stadig aktuelt i Norge og i EU. Blant annet har regjeringen et uttalt mål om igangsetting av rundt 130 000 boliger innen 2030. I neste artikkel kan du også lese mer om boligbehovene i EU, der det er behov for over 5,1 millioner nye boliger for å møte etterspørselen. Gitt at boligpolitikk står så høyt på agendaen, er det verdt å ta en titt på to interessante rapporter som er utarbeidet.

Eurogruppen – diskuterte boligpolitikk for første gang

Den 22. mai behandlet eurogruppen – finansministrene i EU-landene som har euro – for første gang boligpolitikk som et eget tema på sitt formelle møte. At boligspørsmål nå løftes til dette nivået, illustrerer i seg selv hvor sentralt temaet har blitt i europeisk økonomisk politikk.

I forkant av møtet utarbeidet Europakommisjonen et kortfattet notat som gir en konsis, men innsiktsfull analyse av utviklingen i boligmarkedet i Europa. På relativt få sider tegnes et tydelig bilde av et marked preget av langvarige ubalanser.

Kjernen i analysen er at boligprisene over tid har vokst betydelig raskere enn inntektene. Denne utviklingen har blitt forsterket av høyere renter de siste årene, som har svekket husholdningenes kjøpekraft ytterligere. Selv om markedet kjølnet noe i 2022 som følge av renteøkninger, har prisveksten igjen tatt seg opp fra 2024, samtidig som finansieringskostnadene fortsatt er relativt høye.

Tilgangen til bolig – både som eier og leietaker – er dermed blitt vesentlig dårligere for mange grupper. Særlig gjelder dette i pressområder og storbyer, og for unge og førstegangskjøpere. Samtidig skjuler gjennomsnittstall store forskjeller mellom regioner og befolkningsgrupper.

Kommisjonen peker tydelig på at de underliggende utfordringene i boligmarkedet primært er knyttet til tilbudssiden. Begrenset boligbygging over tid, sammen med reguleringsmessige barrierer, mangel på arbeidskraft i byggesektoren og økte kostnader på innsatsfaktorer, har bidratt til at tilbudet ikke har holdt tritt med etterspørselen. På etterspørselssiden trekkes forhold som inntektsutvikling, demografi, urbanisering og

finansieringsvilkår frem som sentrale drivere. I tillegg påvirkes markedet av nyere faktorer som vekst i korttidsutleie og økt tilstedeværelse av institusjonelle investorer.

Rapporten understreker at utviklingen i boligmarkedet har klare makroøkonomiske konsekvenser. Høyere boutgifter reduserer husholdningenes disponible inntekt og kan dempe privat konsum. Samtidig kan høye boligkostnader hemme mobiliteten i arbeidsmarkedet og påvirke produktivitet og regional utvikling negativt. Det pekes også på bredere samfunnseffekter, som konsekvenser for demografi og offentlige finanser.

Når det gjelder mulige tiltak, legger Kommisjonen særlig vekt på behovet for å styrke tilbudssiden i boligmarkedet. Dette innebærer blant annet forenkling av reguleringer og mer effektive plan- og byggesaksprosesser, bedre utnyttelse av eksisterende boligmasse – herunder å redusere antallet tomme boliger – samt tiltak for å øke kapasiteten og produktiviteten i byggesektoren.

Sosial boligbygging fremheves som et viktig, men supplerende virkemiddel, særlig rettet mot utsatte grupper. Samtidig understrekes det at omfordeling av eksisterende boliger i begrenset grad påvirker det samlede tilbudet, og derfor ikke kan løse de grunnleggende ubalansene alene.

Notatet er samtidig tydelig i sin vurdering av hva som i mindre grad anses som effektive tiltak. Tradisjonelle etterspørselsstimulerende virkemidler – som subsidier, skatteinsentiver og rentefradrag – fremheves som tiltak som kan bidra til å forsterke prispresset i et marked med begrenset tilbud. Dette innebærer også at fordelingshensyn og kortsiktige avlastningstiltak for husholdninger får en mer begrenset plass i analysen.

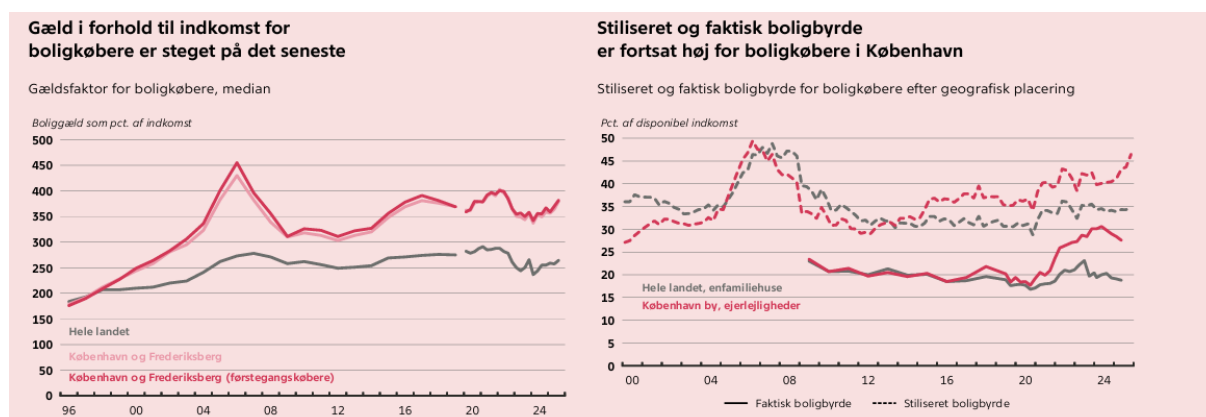
Den danske sentralbanken advarer mot boligboble

Parallelt med eurogruppens møte hadde [den danske sentralbanken noen dager før sluppet den årlige rapporten om trusler mot den danske økonomien](#). I en ny analyse om finansiell stabilitet peker banken på at boligprisene har steget svært kraftig de siste årene, og at utviklingen i økende grad kan være drevet av forventninger om fortsatt prisvekst snarere enn fundamentale forhold som inntekter og renter.

Prisveksten på leiligheter i København var over 25 prosent fra 2024 til 2025, og veksten sprer seg nå til omkringliggende kommuner. Nationalbanken mener dette øker risikoen for en korleksjon dersom prisforventningene snur. Samtidig har husholdningenes gjeldsbelastning økt, særlig blant nye boligkjøpere, som må låne mer for å komme inn på markedet. Til tross for dette vurderes danske boligeiere generelt som robuste, blant annet fordi eksisterende utlånsregler stiller krav til egenkapital og gjeldsbetjening. Nationalbanken understreker derfor at det nå er spesielt viktig å opprettholde dagens regler for boliglån og unngå politiske tiltak som gjør det lettere å ta opp høy gjeld.

Analysen peker også på at klimaendringer kan få økt betydning for boligmarkedet på lengre sikt. Flere og kraftigere stormfloer kan føre til både høyere skadekostnader og

lavere eiendomsverdier i utsatte områder. Dette kan påvirke både huseiere og finansinstitusjoner gjennom økt kredittrisiko og svakere sikkerhet for utlån.



Høy gjeld i forhold til inntekt er et økende problem i Danmark. Spesielt i pressområder og randsonene rundt København.

Som følge av den økte risikooppbyggingen advarer banken mot politiske tiltak som gjør det lettere å finansiere boligkjøp gjennom høyere gjeld. Tvert imot mener Nationalbanken at dagens boliglånsregler og krav til egenkapital og kredittvurdering bør opprettholdes. Banken fremhever at disse reglene har gjort danske boligeiere mer robuste etter finanskrisen og fungerer som et viktig vern mot framtidige økonomiske tilbakeslag.

Analysen illustrerer dermed et sentralt dilemma i europeisk boligpolitikk. Mens mange land diskuterer hvordan flere kan få tilgang til boligmarkedet, advarer Nationalbanken mot løsninger som stimulerer etterspørselen ytterligere i markeder hvor prisveksten allerede er høy. Budskapet er at utfordringene først og fremst bør møtes gjennom økt boligtilbud og langsiktig planlegging – ikke gjennom lettere tilgang til kreditt.

8. Hva er investeringsbehovene i EUs boligsektor fram mot 2035?

Den 29. mai publiserte EUs [forskningscenter](#) en lengre studie som tar for seg investeringsbehovene i EUs boligsektor i årene framover. Rapporten gir et solid kunnskapsgrunnlag for målretting av EU-tiltak, særlig under European Affordable Housing Plan, og understreker behovet for bedre geografisk prioritering av investeringer og økt boligbygging i pressområder.

Et nytt og mer presist kunnskapsgrunnlag

Et hovedbidrag fra rapporten er utviklingen av en harmonisert, "bottom-up" analysemetode som fanger opp lokale variasjoner i boligmarkedet. I stedet for å basere seg på nasjonale gjennomsnitt, identifiserer studien konkrete ubalanser mellom antall husholdninger og tilgjengelige boliger i enkeltregioner.

Metodikken kombinerer detaljerte data om befolkning, husholdningsstruktur, boligmasse og bygging, og gjør det mulig å:

- kartlegge eksisterende underskudd etter 2010
- anslå fremtidig etterspørsel frem mot 2035
- beregne hvor mye ny boligbygging som kreves for å dekke gapet

Analysen viser tydelig at boligproblemet i Europa i økende grad er geografisk konsentrert og ikke kan forstås gjennom nasjonale gjennomsnitt alene.

En vedvarende ubalanse mellom tilbud og etterspørsel

Rapporten dokumenterer et betydelig etterslep i boligbyggingen siden 2010. I mange regioner har veksten i antall husholdninger oversteget veksten i boligmasse, noe som har skapt et akkumulerende underskudd.

Denne ubalansen forventes å fortsette og forsterkes i årene fremover. Etterspørselen etter boliger drives av flere strukturelle faktorer:

- økende urbanisering
- flere, men mindre husholdninger (f.eks. flere enslige)
- aldrende befolkning
- migrasjon og økonomisk konsentrasjon

Resultatet er at boligetterspørselen øker raskere enn tilbudet, spesielt i økonomisk sterke regionsentre.

Sterk geografisk konsentrasjon av boligbehov

En av rapportens viktigste konklusjoner er at boligbehovene i EU er svært konsentrert geografisk. Rundt to tredeler av investeringsbehovet finnes i de fire største medlemslandene: Tyskland, Frankrike, Italia og Spania.

Samtidig viser analysen at behovene i stor grad er konsentrert i:

- storbyregioner
- hovedsteder
- økonomisk dynamiske områder
- turistintensive regioner

De 30 største storbyområdene alene står for over en tredel av det samlede boligbehovet i EU. I disse områdene øker antall husholdninger betydelig raskere enn boligbyggingen, noe som skaper vedvarende press på boligpriser og tilgjengelighet. Mange distriktsområder opplever derimot lavere etterspørsel eller til og med overskudd, noe som understreker at boligkrisen er et asymmetrisk, territorielt fenomen.

Omfanget av investeringsbehovet

Rapporten gir også en samlet kvantifisering av behovet for nye boliger frem mot 2035. Den viser:

- 4,6 millioner boliger mangler allerede (akkumulert underskudd 2010–2024)
- 5,1 millioner boliger trengs som følge av demografisk vekst
- 3,6 millioner boliger må erstattes (avskrivning/renoveringsbehov)

Totalt innebærer dette et behov på over 10 millioner boliger frem til 2035, hvorav rundt 7,1 millioner utgjør et reelt «gap» etter forventet nybygging.

For å tette gapet må det bygges rundt 650 000 ekstra boliger per år utover dagens nivå. Økonomisk utgjør dette et investeringsbehov på rundt 1 680 milliarder euro fram til 2035 – om lag 150 milliarder euro per år. Dette illustrerer at boligspørsmålet ikke bare er en sosial utfordring, men også en sentral makroøkonomisk og investeringspolitisk problemstilling i EU.

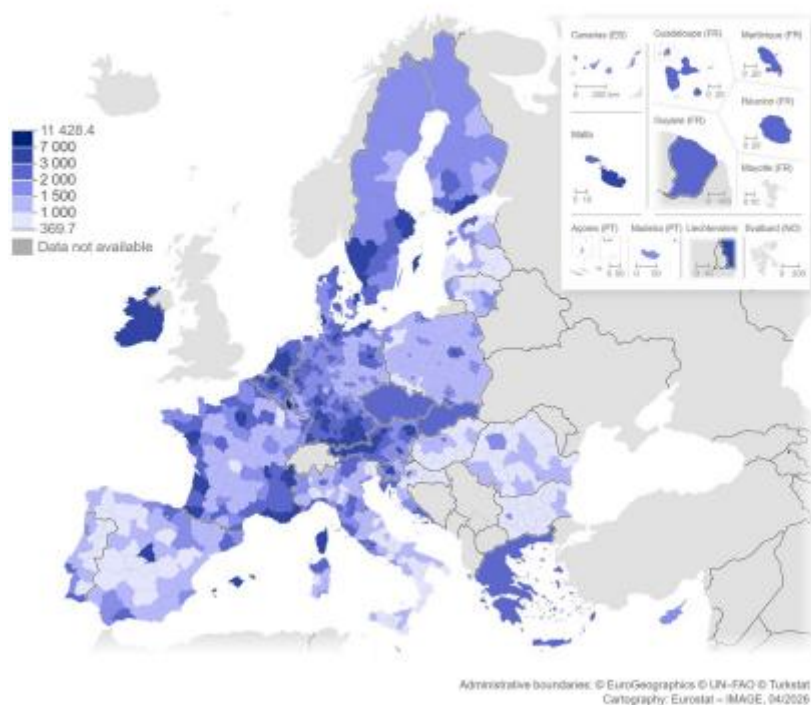
Strukturelle drivere og markedssvikt

Analysen viser at boligmarkedene i Europa preges av strukturelle friksjoner:

- Arbeid, utdanning og familie binder husholdninger til bestemte steder, noe som begrenser mobilitet
- Boliger kan ikke enkelt flyttes fra områder med overskudd til områder med underskudd
- Byggeaktiviteten reagerer tregt på etterspørselsøkning

Dette innebærer at ubalanser kan vedvare over tid, med økende prispress i områder med høy etterspørsel.

Figure 4. Regional average price-per-square-metre (2024)



Kartet viser forskjellene i priser. Legg merke til at det er betydelig høyere priser i storbyområdene, som er synlige i mørkere farge.

Implisitte politiske prioriteringer

Rapporten er tydelig på at løsningen ikke er en generell økning i boligbygging, men en mer målrettet og geografisk differensiert innsats.

Den peker særlig på behovet for:

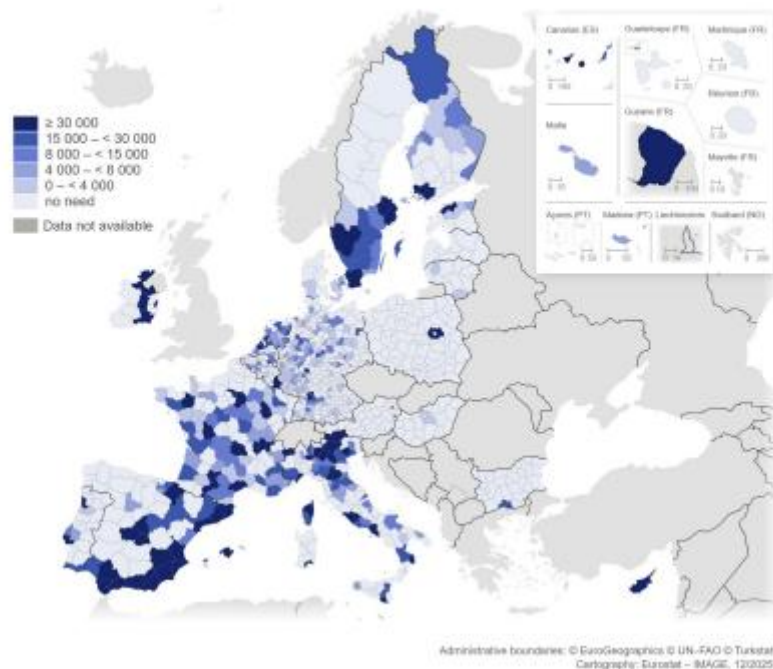
- økt boligbygging i pressområder (storbyer og vekstregioner)
- bedre utnyttelse av eksisterende bygningsmasse
- transformasjon av underutnyttede arealer (gråarealer)
- fortetting i urbane områder

Samtidig understrekes at politikkutforming må ta hensyn til at regioner med overskudd ikke kan kompensere for underskudd andre steder. Den viser også at boligutfordringene i økende grad må forstås som en integrert del av bredere politiske mål, inkludert sosial inkludering, regional utvikling og grønn omstilling.

Rapporten bekrefter at EU står overfor et betydelig og voksende investeringsgap i boligsektoren frem mot 2035. Behovene er store, geografisk konsentrerte og nært knyttet til urbanisering og demografiske endringer.

For beslutningstakere innebærer dette et klart budskap:
Økt boligbygging er nødvendig – men må være geografisk målrettet, koordinert og integrert i tverrsektorielle prioriteringer.

Figure 9. Investment needs per NUTS3 region in absolute number of dwellings



Kartet viser hvor det er store behov for investeringer.

9. Mot en ny regionalpolitikk i Sverige?

Den 29. juni la et eksternt utvalg fram rapporten «[Ett sammanhållet, robust och konkurrenskraftigt Sverige](#)». Utvalget er nedsatt for å finne en vei framover for svensk regional- og landsbygdspolitik. Blant deltakerne i rapporten er Hallgeir Aalbu, som har lang fartstid fra norsk forvaltning.

Utvalget tar til ordet for en omfattende reform av svensk regional- og distriktspolitik. Bakgrunnen er en utvikling der forskjellene mellom ulike deler av landet øker, samtidig som mange kommuner sliter med befolkningsnedgang, aldrende innbyggere og mangel på arbeidskraft. Utredningen advarer om at dagens politikk er for fragmentert og at den ikke i tilstrekkelig grad bidrar til å nå målet om utvikling og likeverdige muligheter i hele Sverige.

Ifølge utredningen står mange kommuner og regioner overfor store strukturelle utfordringer. Mens storbyområdene vokser, opplever mange mindre kommuner utflytting og svekket skattegrunnlag. Dette gjør det vanskeligere å opprettholde velferdstjenester, sikre kompetanse og legge til rette for næringsutvikling. Utvalget mener at dagens virkemidler er spredt på mange sektorer og myndigheter, noe som svekker både gjennomføringsevnen og de samlede effektene av politikken.

Som svar foreslår utredningen å slå sammen dagens regionalpolitikk og landsbygdspolitikk til én felles utviklingspolitikk. Den nye politikken skal være tydeligere stedstilpasset og bygge på en helhetlig tilnærming til ulike regioners og kommuners utfordringer. Målet er å skape et Sverige som er mer robust, konkurransedyktig og sammenhengende, samtidig som ressursene brukes mer målrettet.

Utredningen foreslår også tydeligere ansvarsfordeling mellom stat, regioner og kommuner. Statlige myndigheter skal samordne innsatsen bedre, mens regionenes rolle som utviklingsaktører styrkes. Samtidig anbefales det å etablere bedre systemer for styring, oppfølging og evaluering slik at effekten av politikken kan måles og justeres over tid.

For å styrke vekst og bosetting foreslår utvalget langsiktige satsinger på kompetanseforsyning, transportinfrastruktur, digital infrastruktur og næringsutvikling. Kommuner med særlig store demografiske utfordringer foreslås å få mer målrettet støtte for å opprettholde tjenester og utviklingskapasitet. Utredningen legger dermed opp til en mer aktiv og koordinert statlig innsats for å redusere regionale forskjeller og styrke utviklingen i hele landet.

Rapportens hovedbudskap er at Sveriges framtidige vekst og mindre regionale forskjeller avhenger av en politikk som i større grad tar hensyn til lokale og regionale forskjeller. Skal hele landet utvikles, må innsatsen samles, prioriteres og tilpasses de utfordringene ulike steder står overfor.

10. European Housing Alliance – åpent for norske organisasjoner

European Housing Alliance er et nytt initiativ fra EU-kommisjonen som ble lansert i 2026 som en del av det bredere arbeidet med rimelige boliger i Europa. Formålet er å samle aktører på tvers av Europa for å finne løsninger på den økende boligkrisen.

Kort forklart er ikke alliansen et nytt EU-byrå eller et finansieringsprogram, men en samarbeidsplattform med deltakere fra:

- medlemsstatene
- regioner og kommuner
- boligorganisasjoner
- utbyggere
- finansinstitusjoner
- forskningsmiljøer
- leietaker- og eierorganisasjoner
- EUs institusjoner

Målet er at disse organisasjonene kan dele erfaringer, utvikle beste praksis og bidra til utformingen av europeisk boligpolitikk.

Sentrale mål for alliansen er å:

- øke tilgangen på rimelige boliger
- styrke investeringene i boligbygging og renovering
- fremme bærekraftige og energieffektive boliger
- identifisere regulatoriske hindringer
- koble lokale erfaringer tettere til EUs politikkutforming

Alliansen bygger på fire prinsipper:

1. respekt for at boligpolitikk i hovedsak er et nasjonalt og lokalt ansvar (subsidiaritet)
2. åpen og inkluderende deltakelse
3. fleksible arbeidsformer
4. samarbeid mellom politiske beslutningstakere og fagmiljøer

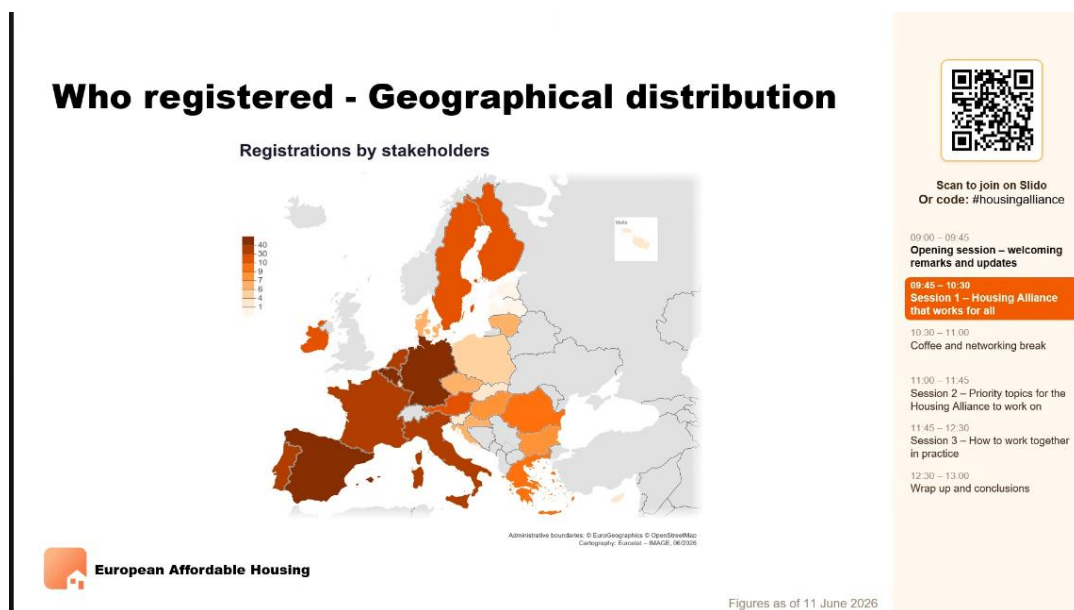
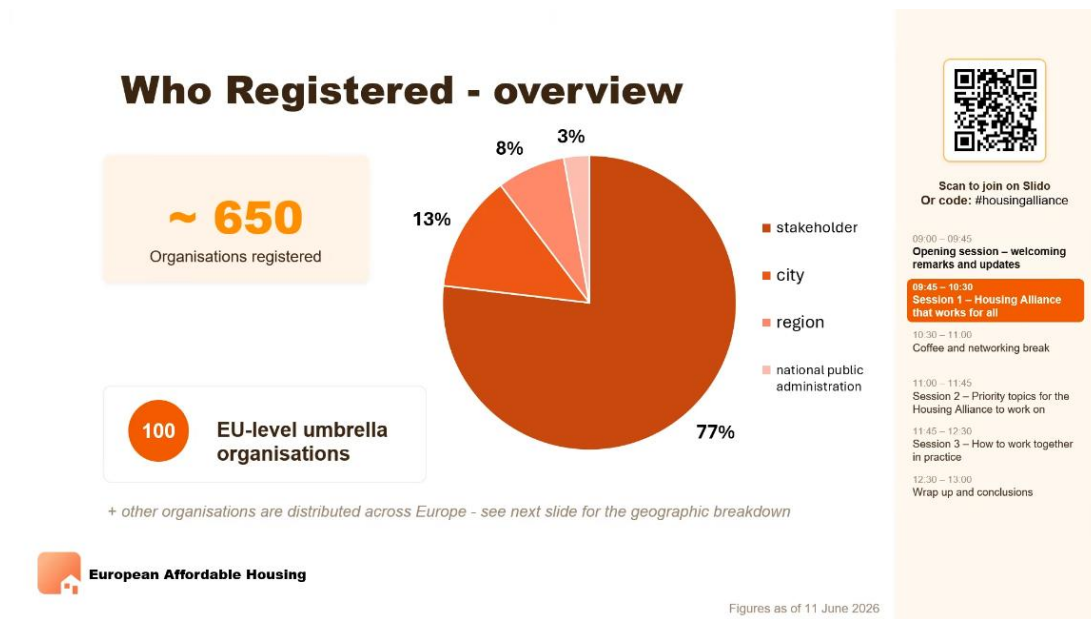
Samtidig utvikler EU-kommisjonen en *Pan-European Investment Platform for Housing* (investeringsplattform) som skal bidra til å samordne eksisterende europeiske, nasjonale og lokale finansieringsordninger. Plattformen skal ikke opprette nye EU-midler, men gjøre eksisterende finansiering mer effektiv og mobilisere mer privat og offentlig kapital til boligprosjekter. Målet er én felles portal der aktører enkelt kan søke om støtte.



For norske aktører kan alliansen bli interessant selv om Norge ikke er EU-medlem og en del av finansieringen vil ligge utenfor midler Norge har tilgang til.

Kommuner, boligorganisasjoner, forskningsinstitusjoner og andre relevante organisasjoner kan få mulighet til å delta i nettverk, kunnskapsutveksling og samarbeid, avhengig av hvilke ordninger som åpnes for EØS-land og andre samarbeidspartnere. Dette kan også gi tidlig innsikt i utviklingen av EUs boligpolitikk og regelverk.

Under er to skjermbilder fra første samling i alliansen, tatt av undertegnede:



God sommer!

Med dette ønsker vi dere en virkelig fin sommer.

Ta kontakt! Vi hører gjerne fra deg [HER](#)